

WILBUR

GOUDEN LEEUW

SMITH

XANDER

AVONTUUR

Ook verschenen van Wilbur Smith bij Xander Uitgevers

Egypte-serie

Vallei der koningen (2015)

Het koningsgraf (2015)

Magiër (2015)

Woestijngod (2014)

Ballantyne-serie

Klauw van de valk (2014)

Furie van de valk (2014)

Triomf van de zon (2014)

Hector Cross-serie

Cirkel van het kwaad (2013)

Wilbur Smith
met Giles Kristian

Gouden leeuw

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Golden Lion*
Oorspronkelijke uitgever: HarperCollins Publishers (2015),
1 Londen Bridge Street, Londen SE1 9GF
Vertaling: Textcase, Utrecht
Omslagontwerp: Mecob
Omslagbeeld: Andrew Smith
Auteursfoto: Francesco Guidicini
Zetwerk: Studio Spade voor Textcase, Utrecht

Copyright © 2015 Orion Mintaka
Copyright © 2015 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 492 5 | NUR 330

Wilbur Smith asserts the moral right to be identified as
the author of this work.

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u
desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact
opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik draag dit boek op aan mijn vrouw, Niso

Vanaf onze allereerste ontmoeting is zij een constante en indrukwekkende inspiratie voor mij. Ze spoort me aan als ik de moed verlies en juicht me toe als ik slaag. Ik zou echt niet weten wat ik zou doen als ik jou niet bij me had. Ik hoop en bid dat die dag nooit mag komen.

*Ik hou van je en aanbid je, mijn allerbeste vrouw,
woorden kunnen niet uitdrukken hoeveel.*

I

Ze waren niet langer mensen maar restanten van de oorlog, door de Indische Oceaan achtergelaten op het rode zand van het Afrikaanse continent. De meeste waren uiteengereten door druifschot of in stukken gesneden door de vlijmscherpe wapens van hun tegenstanders. Andere waren verdronken en door het gas in hun opgezwollen buiken als kurken boven water gebracht, waar de rottende lijken een feestmaal vormden voor de op aas beluste zeevogels en haaien. Na verloop van tijd waren er enkele door de branding op het strand gespoeld, waar menselijke roofdieren klaarstonden om hen nogmaals kaal te plukken.

Twee kleine jongens renden voor hun moeder en oma uit langs de kustlijn, gillend van opwinding bij alles wat de zee op het strand had achtergelaten, hoe klein en onbeduidend het ook was.

‘Daar is er weer een,’ krijste de oudste in het Somalisch. Hij wees naar de plek waar de houten mast van een schip samen met een lange strook gescheurd zeildoek was aangespoeld. Er zat het lichaam van een blanke man aan, die zichzelf met een stuk henneptouw aan de mast had vastgemaakt toen hij nog leefde. Nu bogen de jongens zich lachend over het karkas.

‘De vogels hebben een van zijn ogen kapot gepikt,’ schreeuwde de oudste.

‘En de vissen hebben een van zijn armen afgebeten,’ riep de jongste verheugd uit, in een poging zijn grote broer te overtreffen. Een lap, van het zeildoek afgescheurd, was door de man bij wijze van drukverband rond de stomp van zijn geamputeerde arm geknoopt. Zijn kleding was verschroeid en hing in flarden om zijn magere gestalte.

‘Kijk!’ krijste de oudste van de twee. ‘Kijk naar de gesp aan zijn zwaardriem. Die moet van goud of zilver zijn. We worden rijk!’ Hij knielde naast het lichaam en trok aan de metalen gesp. Er

ontsnapte een holle kreun aan de dode man en hij draaide zijn hoofd om zodat hij de jongens met zijn ene goede oog aan kon staren. Beide kinderen schreeuwden het uit van angst. De oudste liet de gesp los en sprong overeind. Ze vluchtten terug naar hun moeder en klampten zich vast aan haar rok, jankend en jammerend van de schrik.

De moeder kwam aanrennen om de buit te onderzoeken en sleepte de kinderen aan haar rok met zich mee. De oma volgde strompelend. Haar dochter liet zich naast het lichaam op haar knieën vallen en gaf de man een harde klap in het gezicht. Hij kreunde opnieuw.

‘Zinky heeft gelijk. De Ferengi leeft nog.’ Uit de zak van haar schort haalde ze de sikkels tevoorschijn die ze gebruikte om het gras af te snijden waarmee ze haar kippen voerde.

‘Wat ga je doen?’ vroeg haar moeder, hijgend van het snelle lopen.

‘Ik ga zijn keel doorsnijden, natuurlijk.’ De vrouw pakte een handvol doorweekte haren en trok het hoofd van de man achterover om zijn hals bloot te leggen. ‘We gaan toch geen ruzie met hem maken over wie de eigenaar van de riem en de gesp is?’ Ze zette het kromme lemmet tegen de zijkant van zijn nek. De man hoestte zwakjes maar verzette zich niet.

‘Wacht!’ beval de oma streng. ‘Ik heb die gesp eerder gezien, toen ik met je vader in Djibouti was. Deze man is een grote Ferengi-heer. Hij bezit een schip. Hij is verschrikkelijk rijk. Als we zijn leven redden, zal hij ons dankbaar zijn en misschien beloont hij ons met een gouden munt, of zelfs twee!’

Haar dochter leek te twijfelen en overdacht het voorstel terwijl ze de sikkels nog steeds tegen zijn keel hield. ‘En wat doen we met zijn prachtige metalen gesp, die zo veel waard is?’

‘Die houden we natuurlijk.’ De oma was geërgerd door haar dochters gebrek aan scherpzinnigheid. ‘Als hij er ooit naar vraagt, vertellen we hem gewoon dat we die gesp nooit hebben gezien.’ Haar dochter haalde het lemmet bij de keel van de man weg.

‘Dus wat doen we nu met hem?’

‘We brengen hem naar de dokter in het dorp.’

‘Hoe?’

‘We leggen hem op zijn rug op deze strook van *lemboe*...’ Ze wees naar het stuk zeildoek dat om de mast gewikkeld was. ‘En samen slepen we hem mee.’ Ze draaide zich om zodat ze haar kleinkinderen streng aan kon kijken. ‘En de jongens zullen ons natuurlijk helpen.’

Vanbinnen schreeuwde de man. Maar zijn stembanden waren zo uitgedroogd en gebarsten en geteisterd door de rook en vlammen dat het enige geluid dat hij voort kon brengen een trillende, piepende ademhaling was, armzalig als lucht die ontsnapt uit een kapotte blaasbalg.

Er was een tijd geweest, nog maar een maand of twee geleden, dat hij met een grijns van barbaars genoegen zijn gezicht naar de storm had gekeerd, terwijl de wind en de spetters van de golven zijn verweerde gelaat geselden. Maar nu voelde het warme, naar jasmijn ruikende briesje dat met moeite door de open ramen naar binnen zweefde als een doortak die over de erbarmelijke flarden van zijn huid werd geschraapt. Hij werd overmand door pijn en hoewel de dokter probeerde zo voorzichtig mogelijk het verband van zijn gezicht te halen, bracht elke blootgelegde centimeter een vlijmscherpe stiletsteeek van pure, samengebalde foltering met zich mee. En elke pijnscheut ging vergezeld van een nieuwe, ongewenste herinnering aan het gevecht: blakerende hitte en felle vlammen, het oorverdovende geraas van brand en kanonnenvuur, de verpletterende klap van hout tegen zijn botten.

‘Het spijt me, maar we kunnen niets meer doen,’ mompelde de dokter, hoewel de man tegen wie hij sprak nauwelijks Arabisch verstond. De baard van de dokter was dun en zilverwit, en hij had vaalgele, diep uitgegraven wallen onder zijn ogen. Hij oefende zijn ambacht al bijna vijftig jaar uit, en de wijsheid en

eerbiedwaardigheid die hij uitstraalde hadden een geruststellend effect op de meesten van zijn patiënten. Maar deze man was anders. Zijn verwondingen waren zo ernstig dat hij helemaal niet meer in leven zou moeten zijn, laat staan nagenoeg rechtop in bed zou moeten zitten. Zijn ene arm was geamputeerd en alleen Allah de barmhartige wist hoe dat was gebeurd. De ribbenkast aan die kant van zijn lichaam leek op de zijkant van een vat dat met een strijdbijl kapot was geslagen. Een groot deel van zijn huid was nog steeds verschroeid en zat vol blaren. De geur van de bloemen die onder het open raam overvloedig bloeiden, ging verloren in de lucht van verbrand vlees, alsof er een varken werd geroosterd, en in de misselijkmakende stank van pus en bederf die zijn lichaam afgaf.

Het vuur had een zware tol geëist. Twee vingers aan zijn overgebleven hand waren gereduceerd tot stompjes zwartgeblakerd bot, afgezaagd door de dokter samen met zes van zijn tien tenen. Zijn linkeroog was kapot gepikt door aasgieren. Het lid boven zijn andere oog was bijna volledig weggebrand, zodat hij nu zonder te knippen met een ijskoude intensiteit de wereld in staarde. Maar het zicht van zijn ene oog was niet zijn belangrijkste verlies: de mannelijkheid van de patiënt was gereduceerd tot weinig meer dan een verkoold stompje glanzend, bleek littekenweefsel. Wanneer of, beter gezegd: als hij ooit van zijn ziekbed zou opstaan, zou hij moeten hurken als een vrouw om te kunnen plassen. Als hij een geliefde zou willen bevredigen, zou hij dat alleen met zijn mond voor elkaar krijgen. Maar de kans dat iemand bereid zou zijn om deze specifieke muil ook maar in de buurt van haar lichaam te laten komen, zelfs tegen betaling, was bijzonder klein.

Het kon niets anders dan Gods wil zijn dat deze man het had overleefd. De dokter zuchtte en schudde zijn hoofd bij het zien van de verwoesting die tevoorschijn kwam toen het verband werd verwijderd. Nee, zo'n gruweldaad kon onmogelijk het werk zijn geweest van Allah, de almachtige en meest barmhartige. Dit

moest het handwerk zijn van Shaitan, de duivel in hoogsteigen persoon, en het monster voor hem was zeker niet anders dan een demon in menselijke gedaante.

Het zou voor de dokter een kleine moeite zijn om een einde te maken aan het leven van dit duivelse wezen dat ooit mens was geweest. Daarmee zou hij de gruwelen voorkomen die het zou begaan als het werd toegestaan vrij de wereld in te trekken. Zijn medicijnvoorraad bevatte een zoete, stroperige tinctuur die de pijn waardoor de man werd gekweld zou verzachten, waarna hij in slaap zou vallen. En die daarna, zo zacht als de aanraking van een vrouw, zijn hart zou stop zetten. Maar maharadja Sadiq Khan Jahan had vanuit Ethiopië hoogstpersoonlijk het bevel gegeven om deze uitzonderlijke man naar zijn privéverblijf op Zanzibar te brengen en hem daar goed te verzorgen.

Het moest, dacht Jahan, zeker een teken van de goddelijke voorzienigheid zijn dat iemand nog leefde na door vuur verbrand te zijn, een arm en een oog kwijt te zijn geraakt, half verdrinken te zijn in de zee en urenlang of misschien wel dagenlang geroosterd te worden door de felle zon, voordat hij aanspoelde op het strand waar hij door spelende kinderen gevonden werd.

Het in leven blijven van de patiënt, zo werd de dokter op het hart gedrukt, zou met onbegrensde vrijgevigheid beloond worden, en diens overlijden zou in dezelfde mate worden bestraft. Er waren in zijn lange loopbaan vele momenten geweest waarop hij een patiënt op discrete wijze uit zijn lijden had verlost, maar dit was zeker niet een van die momenten. Deze man zou overleven. Daar zou de dokter hoe dan ook voor zorgen.

De man kon nauwelijks zien, maar voelde de aanwezigheid van een zwak schijnsel, en met elke draai van de dokters hand om zijn hoofd en met elke laag verband die werd verwijderd, werd het licht minder vaag. Hij werd zich er nu van bewust dat de gloed hem alleen leek te bereiken via zijn rechteroog. Het andere oog was blind, maar hij voelde de aanwezigheid ervan, en de

ondraaglijke jeuk. Hij probeerde te knippen maar alleen zijn rechterooglid reageerde. Hij tilde zijn linkerhand op om in het oog te wrijven, maar zijn hand was er niet meer. Hij was vergeten dat hij al een tijd geen linkerarm meer had. Nu hij eraan herinnerd werd, merkte hij dat de overgebleven stomp ook jeukte. Hij bracht zijn rechterarm omhoog, maar zijn hand werd vastgepakt in een sterke, droge, knokige greep en hij hoorde de stem van de dokter weer. Hij begreep er geen woord van, maar de boodschap was duidelijk: niet aankomen.

Hij voelde hoe er een koel kompres tegen zijn ogen werd gedrukt, dat de jeuk wat verlichtte. Toen het werd weggehaald, merkte hij dat hij langzaam steeds beter ging zien. Hij zag een raam en daarbuiten de blauwe kleur van de hemel. Een oudere Arabier met een tulband, gekleed in een wit gewaad, boog zich over hem heen. Hij wikkelde met zijn ene hand het verband af en verzamelde het met de andere. Twee handen, tien vingers: het was vreemd om daar zo jaloers naar te kijken.

Er was nog iemand in de kamer, een veel jongere man die achter de dokter stond. Zijn delicate gezicht en huidtint wezen op Oost-Indische wortels, maar zijn witte katoenen hemd was vervaardigd in een Europese stijl en ingestopt in een korte broek met beenkappen. Er stroomde ook blank bloed door zijn aderen, zag de man in het bed, het Aziatische bruin in het gezicht van de jongeman werd door een bleekroze tint verflauwd.

Hij keek hem aan en probeerde te zeggen: ‘Spreek je Engels?’

Zijn woorden werden niet verstaan. Zijn stem was nauwelijks meer dan een fluistering. De man gebaarde met de gebroken klauw die ooit zijn rechterhand was geweest dat de jonge halfbloed dichterbij moest komen. Dat deed hij, waarbij hij overduidelijk zijn best moest doen om een gevoel van walging te onderdrukken terwijl hij de figuur voor hem naderde en beter kon zien.

‘Spreek je Engels?’ herhaalde de man in het bed.

‘Ja, mijnheer.’

‘Vertel dan aan die schurftige Arabier...’ Hij pauzeerde om zijn borst met lucht te vullen en trok een grimas toen die langs zijn door rook en vlammen verwoeste longen schraapte. ‘... dat hij niet zo verdomde schijterig met mijn verband moet doen...’ Een volgende ademhaling werd gevolgd door een korte, scherpe zucht van de pijn. ‘... en dat rotting er gewoon af moet trekken.’

De woorden werden vertaald en het tempo van de werkzaamheden werd flink opgevoerd. De aanraking van de dokter was ruwer, nu hij zich niet langer druk hoefde te maken om subtiliteiten. Het was duidelijk een letterlijke vertaling geweest.

De pijn werd alleen maar heviger, maar de man in het bed begon nu een pervers genoeg te beleven aan zijn eigen lijdensweg. Hij had besloten dat dit een kracht was, niet anders dan de wind of de zee, die hij het hoofd kon bieden en bedwingen. Hij zou er niet door verslagen worden. Hij wachtte tot het laatste restje dunne, stinkende stof, plakkerig van bloed en ruwe huid, van zijn hoofd was getrokken en zei toen: ‘Zeg hem dat hij me een spiegel moet brengen.’

De ogen van de jongeman werden groter. Hij sprak met de dokter, die zijn hoofd schudde en op hoge toon snel iets begon te brabbelen. De jongeman deed duidelijk zijn best om hem te overtuigen. Uiteindelijk haalde hij zijn schouders op, stak zijn handen omhoog ten teken van een onafwendbare nederlaag en keerde terug naar het bed. ‘Hij zegt dat hij dat niet zal doen, mijnheer.’

‘Hoe heet je, jongen?’ vroeg de gewonde man.

‘Alhuda, mijnheer.’

‘Nou, Alhuda, vertel die koppige bastaard dat ik een goede bekende, nee, de strijdmakker ben van Ahmed El Grang, koning van de Omani’s, en ook van maharadja Sadiq Khan Jahan, de jongere broer van de grootmogol zelf. Zeg hem dat beide mannen mijn diensten zeer waardevol vinden en dat ze zwaar beledigd zouden zijn als ze erachter kwamen dat een of andere magere oude chirurg weigerde om te doen wat ik hem vroeg. En vertel hem dan, voor de tweede keer, om me een verdomde spiegel te brengen.’

De man zakte terug in de kussens, uitgeput door zijn tirade, en keek toe terwijl zijn woorden werden overgebracht op de dokter, wiens standpunt als bij toverslag veranderde. Hij boog, maakte zich klein, vernederde zichzelf en vloog vervolgens door de kamer met een ongekennde snelheid voor iemand van zijn leeftijd, waarna hij terugkwam, in een lager tempo, met een grote ovale spiegel in een felgekleurde mozaïeklijst. Het was een zwaar exemplaar en de dokter had Alhuda's hulp nodig om hem in zo'n hoek boven het bed te houden dat de patiënt zijn eigen uiterlijk kon bestuderen.

Even was de man in het bed geschokt door wat hij zag. De iris van zijn blinde oog had een levenloze kleur blauw, omgeven door een rauwe, bloeddorpen oogbal. De wang eronder was zo ernstig verbrand dat er een gat in zat ter grootte van een vrouwenvuist, en zijn kaak en gebit waren duidelijk zichtbaar in een angstaanjagend schouwspel dat de schedel onder zijn huid toonde. Zijn haar was bijna volledig weggebrand, op een kleine rode pluk boven zijn rechteroor na, en zijn hoofdhuid was nauwelijks zichtbaar onder alle korsten en zweren die hem ontsierden. Hij zag eruit als een lijk dat al een week of twee onder de grond lag. Maar dat, zo dacht hij bij zichzelf, was precies hoe hij eruit zou moeten zien, omdat hij eigenlijk niet meer leefde. Ooit had hij een enorme levenslust gehad. Hij had zich vol overgave op elke vorm van plezier gestort, of het nou ging om drinken, vreten, neuken, gokken, vechten of pakken wat hij pakken kon. Dat was nu allemaal van hem afgenomen. Zijn lichaam was een ruïne en zijn hart was zo koud als een graf. Maar alles was nog niet verloren. Hij voelde dat er een innerlijke kracht in hem rees die de plaats innam van al zijn oude lusten en driften. Die kracht was zo sterk als de stroming van een machtige rivier, maar bestond uit gal in plaats van water. Ze was een vloedgolf van woede, verbittering, haat, en bovenal van een overweldigend verlangen naar wraak op de man die hem had in deze rampzalige staat had gebracht.

De man nam Althuda op met zijn goede oog en zei: ‘Ik heb naar jouw naam gevraagd, maar ken je de mijne?’

‘Nee, mijnheer.’

Een skeletachtige grijns verspreidde zich over het gezicht van de man, als een afschrikwekkende parodie op een glimlach. ‘Dan zal ik hem verklappen. Ik ben Angus Cochran. Ik ben een trotse Schot en mijn titel is graaf van Cumbrae.’

Althuda’s ogen werden groter van schrik en herkenning. ‘U bent... u bent degene die ze de Buizerd noemen,’ hijgde hij.

‘Aye, dat ben ik. En als je dat weet, dan heb je misschien ook wel gehoord van de man die mij dit heeft aangedaan, een arrogant Engels kereltje dat Hal Courtney heet. O ja, ik zie dat er een lampje gaat branden, toch, jongen?’

‘Ja, mijnheer.’

‘Nou, laat me je dan dit vertellen. Ik ga Courtney vinden, hoelang dat ook zal duren en hoever ik ook moet gaan. Ik ga hem ten val brengen. En ik ga mijn dorst lessen met zijn bloed.’

2

De strijd ging van kort na zonsopkomst tot de allerlaatste avondschemering heen en weer over het Kebessa-plateau in het noordoosten van Ethiopië. Nu was het lawaai van de gevechten verstomd en vervangen door de triomfantelijke kreten van de overwinnaars, de wanhopige pleidooien om genade van hun verslagen vijanden en het jammerlijke gekrijs van de gewonden die smeekten om water of, als hun einde nabij was, hun moeder. Een leger van christelijke Ethiopiërs had een derde verpletterende nederlaag toegebracht aan de moslimtroepen die de grootmogol zelf had samengebracht om het Ethiopische grondgebied binnen te vallen. De eerste twee zeges hadden valse hoop gewekt, want het gevoel van veiligheid dat ze hadden gecreëerd was al snel misplaatst en ongerechtvaardigd gebleken. Deze overwinning was echter zo volledig dat het pleit nu definitief beslecht was. De grondtroepen van de vijand waren verslagen, en elk schip met versterkingen en voorraden dat de oversteek van de Rode Zee van Aden naar de kust van Eritrea had gewaagd, was vakkundig tot zinken gebracht door het vaartuig dat eigenhandig het bevel voerde over die wateren, een Engels fregat dat de naam Golden Bough droeg. Het schip was uitgevaren om financieel gewin na te jagen. Nu had zijn kapitein het in dienst gesteld van de vrijheid en de bescherming van het belangrijkste religieuze relikwie van Ethiopië, en zelfs van het hele christendom: de tabernakel zelf, waar de joden de stenen tafelen naartoe hadden gebracht die Mozes de berg af had gedragen, en waarin de heilige graal zich nu zou bevinden.

Achter de Ethiopische linies was een grote tent opgezet. Een groep strijders uitgerust met stalen helmen en borstplaten hield bij de ingang de wacht. De binnenkant was behangen met kostbare wandtapijten die scènes uit het leven van Christus afbeelden.

Ze waren geweven uit kleurrijk zijde dat blonk als juwelen in het flikkerende licht van een dozijn brandende toortsen en ontelbare kaarsen, terwijl de aureolen rond het hoofd van de verlosser glommen door draden van puur goud.

In het midden van de tent stond een grote tafel met een schaalmodel van het slagveld en het omringende landschap. Heuvels waren afgebeeld met exact topografische details. Beekjes, rivieren en meren waren blauw gemaakt, net als één rand van het model, die de zee voorstelde. Verfijnde, uit ivoor gesneden figuurtjes van voetsoldaten, ruiters en kanonnen moesten de eenheden infanterie, cavalerie en artillerie voorstellen die aan beide kanten waren opgesteld. Aan het begin van de dag waren ze neergezet in een perfect kopie van de slagorde van beide legers, maar inmiddels waren de meeste figuurtjes die de Arabische strijdkrachten vertegenwoordigden omvergekegeld of volledig van de tafel verdwenen.

De sfeer in de tent was ingetogen. Een lange, imposante gestalte in een kerkelijk gewaad was in diep gesprek met een groepje hoge officieren. Zijn grijze baard kwam bijna tot zijn knieën en zijn borst werd bedekt door bijna evenveel gouden kruizen en kettingen van rozenkransen als medailles en insignes horende bij zijn rang. Het gemompel van de lage mannenstemmen stond in schril contrast met de schelle kreetjes van opwinding en verrukking die in de buurt van de tafel klonken. ‘Bam! Bam! Pak aan!’ riep een kleine jongen. In zijn hand hield hij een figuur van een Ethiopische ruiter op een machtige hengst, en hij veegde hem heen en weer over een hoek van de tafel, zodat hij alle Arabische figuren omverstootte die na de strijd op de een of andere manier nog overeind stonden.

Toen opende een bewaker het doek voor de ingang van de tent. Er wandelde een soldaat naar binnen wiens witte, linnen tuniek en maliënkolder eerder ontworpen leken om de slanke, soepele bouw van de drager te benadrukken dan om serieuze bescherming te bieden.

‘Generaal Nazet!’ riep het jongetje. Hij liet zijn speelgoedsoldaatje vallen, vloog over de met tapijt bedekte vloer en wierp zichzelf op de gepantserde benen van de soldaat, waarop nog steeds natte, vuurrode spetters van vijandelijk bloed glommen. Vervolgens omhelsde hij ze stevig, alsof hij knuffelde met zijn moeders zachte, meeverende boezem.

Onder de gepluimde helm van de generaal verscheen een borstelig hoofd vol dicht op elkaar gepakte, zwarte krullen. Hij schudde snel zijn hoofd, waardoor ze tot leven kwamen en een cirkel vormden. De treffende gelijkenis met een van de aureolen op de wandtapijten werd versterkt door de gouden gloed van de kaarsen. Er waren geen sporen van zweet en het vuil van de strijd op de gladde, amberkleurige huid, de smalle, bijna tere neus en de fijne, haarloze kaaklijn van de generaal. Er weerklonk geen spootje van stress of uitputting in de zachte, lage stem die zei: ‘Majesteit, ik heb de eer om u mede te delen dat de overwinning van uw leger compleet is. De vijand is overwonnen en zijn troepen trekken zich terug.’

Zijne Meest Christelijke Majesteit, Iyasu, Koning der Koningen, Heerser van Galla en Amhara, Bewaker van het Geloof van de Gekruisigde Jezus, liet de benen van de generaal los, deed een stap naar achteren en begon toen op en neer te springen, terwijl hij in zijn handen klapte en jubelde van vreugde. De militairen feliciteerden hun kameraad op meer ingetogen wijze, met een handdruk en een schouderklop, terwijl de priester een zegening en een dankgebed aanhief.

Generaal Nazet nam ieders dank kalm en beleefd in ontvangst en zei toen: ‘En nu, majesteit, wil ik u om een gunst vragen. Ik heb mijn taken als bevelhebber van uw troepen al eerder neergelegd, maar de omstandigheden zijn nu anders. Mijn keizer en land hadden mij nodig en mijn geweten zou me nooit hebben toegestaan dat ik me aan mijn plicht zou onttrekken. Daarom nam ik mijn zwaard op en trok ik mijn wapenrusting weer aan. Als generaal stond ik onder uw bevel. Maar ik ben ook een vrouw,

majesteit, en als vrouw behoor ik toe aan een andere man. Hij liet me één keer gaan om u nogmaals te kunnen dienen en nu, met uw toestemming, wil ik naar hem terugkeren.'

De jongen keek haar aan. Hij fronste bedachtzaam. 'Is die man kapitein Courtney?' vroeg hij.

'Jawel, majesteit,' antwoordde Judith Nazet.

'De Engelsman met de grappige ogen die groen van kleur zijn, als bladeren aan een boom?'

'Ja, majesteit. Herinnert u het zich nog? U hebt hem benoemd in de Orde van de Gouden Leeuw van Ethiopië, als beloning voor zijn moed en zijn diensten voor ons land.'

'Ja, dat weet ik nog,' zei Iyasu met een onverwacht verdrietig stemmetje. Toen vroeg hij: 'Gaan jullie mama en papa worden?' De jeugdige keizer tuitte zijn lippen en vertrok zijn mond van de ene hoek naar de andere, terwijl hij probeerde te begrijpen waarom hij zich plotseling zo ongelukkig voelde. Toen zei hij: 'Ik wou dat ik een mama en papa had. Misschien kunnen u en kapitein Courtney in het paleis komen wonen en een mama en papa voor mij zijn.'

'Nou nou, majesteit, ik denk niet dat...' begon de geestelijke. Maar de jongen luisterde niet. Zijn aandacht was volledig gericht op Judith Nazet, die op haar hurken was gaan zitten en haar armen naar hem uitstak.

Iyasu kwam opnieuw op haar af, ditmaal als een kind op zijn moeder. Hij legde zijn hoofd op Judiths schouder en liet zich in haar omhelzing vallen. 'Rustig maar,' zei ze. 'Maakt u geen zorgen. Wilt u het schip van kapitein Courtney komen bekijken?'

Het jongetje knikte, sprakeloos.

'Misschien kunt u een van de kanonnen afvuren. Dat zou leuk zijn, toch?'

Er volgde opnieuw een knikje tegen Judiths schouder, waarna Iyasu zijn gezicht uit de plooiën van haar tuniek haalde, opkeek en met een zacht stemmetje zei: 'U gaat samen met kapitein Courtney wegvaren, hè?'

‘Ja, dat ga ik doen.’

‘Ga alsjeblieft niet weg,’ zei Iyasu en daarna riep hij met wanhopige vastberadenheid: ‘Ik beveel u om niet weg te gaan! U moet mij gehoorzamen! U zei dat u dat zou doen!’

Toen kon hij zich niet langer bedwingen en hij liet zich snikkend weer tegen haar schouder aan vallen. De geestelijke deed een stap in de richting van zijn jonge meester, maar Judith stak haar hand op. ‘Eén moment, bisschop. Laat mij dit regelen.’

Ze liet Iyasu nog even huilen totdat hij wat gekalmeerd was, droogde toen zijn ogen en veegde zijn neus af met haar tuniek. ‘Welnu,’ zei ze, ‘u weet dat ik u heel erg aardig vind, toch, majesteit?’

‘Ja.’

‘Zelfs als ik wegga, hoe ver ook, zal ik altijd van u blijven houden en aan u denken. Stelt u zich eens voor... Als ik naar verre landen als Engeland of Frankrijk ga, kan ik u schrijven en u alles vertellen over de prachtige, buitengewone dingen die ik daar zie.’

‘Beloof u dat u me zult schrijven?’

‘Als soldaat geef ik u mijn woord, majesteit.’

‘En als ik op het schip van kapitein Courtney ben, laat hij me dan een kanon afvuren?’

‘Ik zal hem het bevel geven daarvoor te zorgen. En aangezien ik een generaal ben en hij slechts een kapitein, zal hij me moeten gehoorzamen.’

Keizer Iyasu liet het even bezinken, slaakte een bedachtzame zucht, draaide zich vervolgens van Judith weg en zei: ‘Bisschop Fasilides, wees alstublieft zo vriendelijk om generaal Nazet te vertellen dat ze mijn toestemming heeft om te vertrekken.’